

Karjalaisten laulu

P. J. Hannikainen

Su-loi - ses - sa Suo - mes - sam-me ois-ko maa-ta ar-maam - paa,
kuin on kau-nis Kar-ja - lam-me, lau-lun laa - ja ko - ti - maa!
Lau - lu - na sen kos-ket kuo-huu, jär-ven aal - lot lois - ku - aa,
sä - ve - lei - tä sa - lot huo-kuu, i - ki - hon-gat hu - ma - jaa.

2. Perintönä laulun juuret
meill' on entisajoilta,
jolloin kaikki toimet suuret
laulun tehtiin mahdollilla,
jolloin meidän kankahilla
taitomiehet askaroi,
nuotioilla nokisilla
ongelmoita aprikoi.

3. Yli Suomenniemen vielä
maine kuulu kulkevi,
kuinka Väinön kannel siellä
koko luonnon lumosi;
kuinka Seppo taitoniekka
Sammon kirjokannen loi,
tahi Kaukomielen miekka
sota-innoin salamoi.

4. Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta
kylvämättä kasvavaa.
Sit' ei pane idän halla,
eikä pohjan pakkaset,
se ei sorru sortamalla,
sitä ei lyö rakehet.

5. Kyll' on kansa Karjalankin
monet kovat kokenut,
väkivallan raaimmankin
iskut tuimat tuntenut;
kestänyt on sodan pauhut,
sorrot vuosisatojen,
sodan pauhut, vainon kauhut,
kolkot vuodet katojen.

6. Mutta meiltä laulun mahti
mennyt maan ei rakohon,
säveleiden sorja tahti
viel' ei vierryt pakohon.
Josko murhe mieltä painaa
tahi riemu kohottaa,
laulu, soitto, meiltä aina
yhtä herkäst' irtoaa.

7. Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee,
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
Ja kun onnen päivän koitto
Suomelle taas sarastaa,
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa.

P. J. Hannikainen